

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 366/2023-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátskou kanceláriou CREDIS Law, s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Daniel Grigel', proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tost 7/2023 z 18. apríla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. júna 2023 (doplnenou podaním doručeným ústavnému súdu 14. júla 2023) domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva zaručeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia, jeho zrušenia, prepustenia z vydávacej väzby, priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 eur, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Ntc 32/2022 z 10. decembra 2022 (ďalej len „prvostupňové uznesenie o vzatí do vydávacej väzby“) podľa § 506 ods. 1 Trestného poriadku vzatý do vydávacej väzby, a to na základe žiadosti Generálnej prokuratúry Ukrajiny sp. zn. 19/2/1-29329-21 z 13. júna 2022 o jeho vydanie na trestné stíhanie pre trestné činy podľa čl. 27 ods. 3, čl. 28 ods. 4 a čl. 191 ods. 5 ukrajinského trestného zákona – spreneveru nehnuteľnosti v obzvlášť veľkom rozsahu zneužívaním zločineckej skupiny na účel páchania závažnej a obzvlášť závažnej trestnej činnosti, ako aj riadenie takejto skupiny a účasti v nej, podľa čl. 255 ods. 1 ukrajinského

trestného zákona – vytvorenie zločineckej skupiny na účel páchania závažnej a obzvlášť závažnej trestnej činnosti, ako aj riadenie takejto skupiny a účasť v nej, čl. 27 ods. 3, čl. 28 ods. 4 a čl. 209 ods. 3 ukrajinského Trestného zákona – organizácie finančných transakcií alebo obchodov zahŕňajúcich nehnuteľnosti, pričom skutkové okolnosti nasvedčujú tomu, že boli nadobudnuté trestnou činnosťou, zmena formy tejto nehnuteľnosti, ako aj spáchanie skutkov na účel utajenia alebo skrytia jej pôvodu alebo vlastníctva, alebo vlastníckeho práva k tejto nehnuteľnosti, alebo zdroja pôvodu, spáchaných osobou, ktorá mala vedomosť, že predmetná nehnuteľnosť bola priamo alebo nepriamo v celosti alebo v časti nadobudnutá trestnou činnosťou spáchanou v obzvlášť veľkom rozsahu zločineckou skupinou, ktorých sa mal sťažovateľ dopustiť tak, ako je to podrobne popísané v oznámení o vznesení obvinenia Národného protikorupčného úradu Ukrajiny (ďalej len „NABU“), Hlavného vyšetrovacieho oddelenia sp. zn. 42018000000000300 z 26. mája 2021 a v oznámení zmeny predošlého oznámenia o vznesení obvinenia NABU sp. zn. 52018000000000913 z 26. mája 2021. Vydávacia väzba sťažovateľa začala plynúť 8. decembra 2022, pričom krajský súd rozhodol zároveň o neprijatí záruky dôveryhodných osôb a o nenahradení väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tost 1/2023 z 12. januára 2023 („druhostupňové uznesenie o vzatí do vydávacej väzby“) bola sťažnosť sťažovateľa podaná proti prvostupňovému uzneseniu o vzatí do vydávacej väzby zamietnutá a súčasne nebola prijatá peňažná záruka ako náhrada za väzbu sťažovateľa. Sťažovateľ následne adresoval krajskému súdu 28. februára 2023 žiadosť o prepustenie z vydávacej väzby, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 Ntc 32/2022 zo 7. marca 2023 (ďalej len „prvostupňové uznesenie“), ktorým žiadosť sťažovateľa zamietol, neprijal ponúknutý písomný sľub sťažovateľa a ani peňažnú záruku ponúknutú manželkou sťažovateľa a nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka. O sťažnosti podanej proti prvostupňovému uzneseniu krajského súdu rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tost 7/2023 z 18. apríla 2023 (ďalej len „namietané uznesenie“), ktorým ju zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ formuluje tvrdenie, že najvyšší súd v namietanom uznesení nereagoval na jeho relevantné námietky, ktoré predostrel v uplatnenej sťažnosti, a je tiež toho názoru, že v jeho veci nesprávne aplikoval § 506 ods. 1 Trestného poriadku, keď sa nezaoberal materiálnymi podmienkami trvania jeho vydávacej väzby a neposudzoval okolnosti svedčiace v prospech sťažovateľa v otázke obavy z jeho úteku. Takisto sa domnieva, že v namietanom uznesení najvyšší súd nesprávne aplikoval ustanovenia týkajúce sa možnosti nahradenia jeho väzby, keď tieto posudzoval iba z hľadiska prípadu obzvlášť závažného zločinu a nezohľadnil podľa názoru sťažovateľa výnimočné okolnosti týkajúce sa samotného extradičného konania, za ktoré považuje sťažovateľ tvrdené skutočnosti, že mu nemalo byť zo strany ukrajinských justičných orgánov doručené oznámenie o podozrení z trestnej činnosti a že jeho právnomu zástupcovi mala byť dlhodobo odmietaná možnosť oboznámiť sa so spisovým materiálom týkajúcim sa vyšetrovanej trestnej činnosti.

4. Sťažovateľ argumentuje, že materiálne podmienky vydávacej väzby v jeho prípade nie sú splnené aktuálne a neboli splnené už pri jeho prvotnom vzatí do vydávacej väzby, pretože najvyšší súd podľa neho nekonkretizoval okolnosti, v ktorých vidí hrozbu úteku sťažovateľa z územia Slovenskej republiky, a týmto útekom by mohol byť zmarený účel extradičného konania. Na tomto mieste podrobne popisuje okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a podľa jeho názoru vyvracajú obavu z opustenia územia Slovenskej republiky v snahe vyhnúť sa extradičnému konaniu, resp. samotnému vydaniu.

5. Sťažovateľ sa domnieva, že sa najvyšší súd pri posúdení jeho sťažnosti mal, avšak sa nezaoberal otázkou „*predbežnej neprípustnosti vydania*“, a teda nezohľadnil, že v prípade sťažovateľa „*už na základe výsledkov priebežne realizovaného konania možno odmietnutie vydania dôvodne očakávať z dôvodov predpokladaných v ustanovení § 501 v spojení s § 510 Trestného poriadku*“. Tieto svoje úvahy podporuje tvrdeniami, že je jeho trestné stíhanie celkom zjavne politicky motivované; že trestné konanie vedené na Ukrajine nebude zodpovedať zárukám vyplývajúcim z čl. 3 a čl. 6 dohovoru; že na území Ukrajiny prebieha vojnový konflikt, ktorý má eskalujúcu tendenciu a že nie je splnená podmienka účinného a platného zatýkacieho rozkazu.

6. Sťažovateľ v otázke náhrady jeho väzby argumentuje, že závery konajúcich súdov o tom, že je sťažovateľ obvinený zo spáchania obzvlášť závažného zločinu, kde je nahradenie väzby možné iba v prípade existencie výnimočných okolností, nie sú správne, pretože ani pri jednom z trestných činov, ktoré sa mu kladú za vinu, nie je (podľa trestných sadzieb určených ukrajinským trestným zákonom) splnená kvalifikačná podmienka dolnej hranice trestnej sadzby minimálne desať rokov, tak ako to definuje § 11 ods. 3 Trestného zákona (slovenského). Napokon v ústavnej sťažnosti (v jej doplnení) prezentuje špecifické okolnosti týkajúce sa spôsobu vedenia dotknutého trestného konania na Ukrajine, na základe ktorých sa domáha predbežného prerokovania jeho ústavnej sťažnosti v čo najkratšej dobe.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa sú námietky o ústavnej neudržateľnosti namietaného uznesenia najvyššieho súdu, ktorý podľa tvrdení sťažovateľa nesprávne interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia Trestného poriadku regulujúce zákonné podmienky vydávacej väzby.

8. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa ústavný súd zameril na zodpovedanie otázky, či sa najvyšší súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa, resp. s tými okolnosťami, na ktoré poukazoval sťažovateľ vo svojej žiadosti o prepustenie z vydávacej väzby a súčasne na nich poukazuje aj v uplatnenej ústavnej sťažnosti, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcim súdom zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. Inými

slovami, či je zotrvanie vo vydávacej väzbe v prípade sťažovateľa zdôvodnené ústavne udržateľným spôsobom.

9. Ústavný súd sa pre účely posúdenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa podrobne oboznámil s relevantnou právnou úpravou a tiež s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu.

10. Podľa § 506 ods. 1 Trestného poriadku ak je to potrebné na zabezpečenie prítomnosti vyžadanej osoby v extradičnom konaní na území Slovenskej republiky alebo na zabránenie, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania, vezme ju predseda senátu krajského súdu do vydávacej väzby. Urobí tak na návrh prokurátora vykonávajúceho predbežné vyšetrenie.

Podľa § 506 ods. 2 Trestného poriadku ak vyžiadaná osoba súhlasí s vydaním alebo ak bolo rozhodnuté, že vydanie do cudziny je prípustné, vezme krajský súd túto osobu do vydávacej väzby, ak tak už neurobil predseda senátu podľa odseku 1.

Podľa § 506 ods. 3 Trestného poriadku predseda senátu krajského súdu nariadi príkazom prepustenie osoby z vydávacej väzby dňom, keď dôjde k vydaniu osoby cudzím orgánom, najneskôr však v šesťdesiaty deň po rozhodnutí ministra spravodlivosti o povolení vydania do cudziny; v prípade uvedenom v § 507 najneskôr v šesťdesiaty deň odo dňa nastúpenia výkonu vydávacej väzby, ak minister spravodlivosti o povolení vydania rozhodol pred týmto dňom. Okrem toho predseda senátu nariadi prepustenie z vydávacej väzby tiež, ak

- a) štát, ktorý požiadal o vydanie, svoju žiadosť odvolal,
- b) najvyšší súd rozhodol, že vydanie je neprípustné, alebo minister spravodlivosti vydanie nepovolil, alebo
- c) inak zanikli dôvody vydávacej väzby, vydania alebo jeho realizácie.

11. Ústavný súd, ktorý štandardne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zohľadňuje ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), v kontexte posudzovanej veci sťažovateľa pripomína, že podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru platí, že v konaní, ktoré upravuje zákon, možno pozbaviť jednotlivca osobnej slobody, ak proti nemu prebieha vydávacie konanie. Toto ustanovenie pritom nevyžaduje, aby pozbavenie osobnej slobody jednotlivca, proti ktorému prebieha vydávacie konanie, bolo považované za nevyhnutné, napr. preto, aby sa mu zabránilo spáchať ďalšie trestné činy alebo utiecť. Postačí, že konanie o vydanie „prebieha“, pričom existuje skutočná možnosť (nie iba formálna) realizácie vydania. Čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru totiž poskytuje inú úroveň ochrany ako čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru. Čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru vyžaduje len to, že „opatrenia sú prijímané za účelom vyhostenia alebo vydania“. Pozbavenie osobnej slobody však musí byť zákonné, teda súladné s vnútroštátnym právom, zároveň však nemôže byť svojvoľné. Aby pozbavenie osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru nemalo charakter svojvoľe, musí sa uskutočniť v dobrej viere; miesto a podmienky pozbavenia osobnej slobody musia byť primerané a dĺžka tohto opatrenia nesmie prekročiť primeranú dobu požadovanú pre sledovaný účel (Shikhsaitov proti Slovensku z 10. decembra 2020, č. 56751/16 a 33762/17).

12. Najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia zdôraznil, že účelom vydávacej väzby je zabezpečiť prítomnosť vyžiadanej osoby na území Slovenskej republiky, pokiaľ nie je konanie o vydaní na území Slovenskej republiky skončené. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej skutočnosti, že podal v Slovenskej republike žiadosť o azyl, argumentoval, že uvedená okolnosť síce zakladá (dočasne) dôvod neprípustnosti vydania v zmysle § 501 Trestného poriadku, avšak v príslušnom štádiu konania nemá na konanie o vydávacej väzbe žiaden vplyv. Vysvetlil, že v prípade kolízie extradičného konania a azylového konania (keď sťažovateľ podal žiadosť o azyl až po tom, čo bol zadržaný podľa § 504 Trestného poriadku) rozhodne príslušný súd o prípustnosti vydania až po právoplatnosti rozhodnutia o azyle, na ktorý nie je právny nárok. Najvyšší súd v kontexte námietok sťažovateľa ďalej poukázal na to, že spisový materiál preukazuje, že je dôvodom žiadosti o vydanie sťažovateľa podozrenie z ekonomickej trestnej činnosti, a nie politicky motivované konanie, ako to tvrdí sťažovateľ, ďalej že dožadujúca strana (ukrajinský Úrad generálneho prokurátora) sa zaručila, že trestné konanie vedené proti sťažovateľovi nie je politicky motivované; sťažovateľ bude trestne stíhaný iba pre trestné činy, ktorých sa žiadosť o vydanie týka; bude s ním zaobchádzané tak, aby nebola ohrozená jeho telesná a duševná integrita, a že mu budú poskytnuté primerané nápravné prostriedky a prístup k zdravotnej starostlivosti. K argumentácii sťažovateľa, kde tento poukazyval na prípady nevydania ukrajinských občanov rozhodnutiami súdov iných členských štátov Európskej únie, najvyšší súd poznamenal, že v danom prípade nie je otázka vydania predmetom rozhodovania, keďže sa v ňom rozhoduje iba o zotrvaní vo vydávacej väzbe. K otázke možnosti náhrady vydávacej väzby sťažovateľa alternatívnymi opatreniami najvyšší súd dôvodil, že pri jednom z trestných činov, ktorých sa prebiehajúce extradičné konanie týka, ide v zmysle konštatovania ústavného súdu v súvisiacom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 479/2022 z 8. septembra 2022 (ktorým bola odmietnutá ústavná sťažnosť sťažovateľa týkajúca sa príkazu na domovú prehliadku, o ktorej vykonanie požiadala ukrajinská strana) o obzvlášť závažný zločin, pri ktorom právna úprava umožňuje nahradenie väzby iba v prípade existencie výnimočných okolností prípadu, ktoré u sťažovateľa (tak ako to uviedol krajský súd v prvostupňovom uznesení) neboli zistené.

13. V prvom rade v kontexte argumentácie sťažovateľa o nesplnení materiálnych podmienok vydávacej väzby v jeho prípade poukazuje ústavný súd na závery svojho predchádzajúceho súvisiaceho rozhodnutia (bod 18. uznesenia sp. zn. I. ÚS 396/2023 z 18. júla 2023) týkajúceho sa druhostupňového uznesenia o vzatí do vydávacej väzby, v ktorých ústavný súd potvrdil dostatočnosť a presvedčivosť dôvodov, ktorými konajúce súdy podporili potrebu vzatia sťažovateľa do vydávacej väzby. Obdobne tak ako v predchádzajúcom rozhodnutí pripomína už citované postuláty plynúce z judikatúry ESLP, podľa ktorých čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru zabezpečuje iné štandardy než čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru a v zmysle ktorých vydávacia väzba v konaní o medzinárodnom zatýkaní má iný charakter než väzba podľa § 71 až 87 Trestného poriadku. Inými slovami alebo tiež slovami citovanej judikatúry, garancie plynúce z čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru nevyžadujú, aby pozbavenie osobnej slobody jednotlivca, proti ktorému prebieha vydávacie konanie, bolo považované za nevyhnutné, napr. preto, aby sa mu zabránilo spáchať ďalšie trestné činy alebo utiecť.

14. V zmysle citovanej judikatúry ESĽP by konformnosť a ústavnosť trvania vydávacej väzby sťažovateľa mohla byť spochybnená iba v prípade jej svojvoľnosti alebo v prípade neprimeranosti doby vedeného extradičného konania. Námietku neospravedlniteľnej pasivity príslušných slovenských justičných orgánov vykonávajúcich extradičné konanie pritom sťažovateľ ani neformuloval. Ústavný súd uvádza, že vo všeobecnosti by vydávaciu väzbu bolo možné považovať za svojvoľnú a pozbavenie osobnej slobody za neospravedlniteľné v prípadoch, v ktorých by síce príslušné orgány vyvíjali v extradičnom konaní aktivitu, avšak objektívne okolnosti by nasvedčovali, že je vydanie prakticky nerealizovateľné (napr. poskytnutie azylu vyžiadanej osobe v dožiadanom štáte). Okolnosti, ktoré predostiera sťažovateľ, však rozhodne nemožno kvalifikovať ako takúto situáciu a nemôžu viesť k jednoznačnému záveru o „jasnej“ objektívnej prekážke brániacej vydaniu sťažovateľa. Požiadal síce o azyl, azylové konanie však prebieha a jeho výsledok zatiaľ nie je známy, sťažovateľovi medzinárodnoprávna ochrana môže a nemusí byť udelená. Pozornosť ústavného súdu zároveň neušlo, že sťažovateľ napriek tomu, že na Slovensku, ako sám tvrdí, žije dlhodobo, o azyl požiadal až po jeho zadržaní pre účely extradičného konania. V zmysle materiálov predložených dožadujúcou stranou ide v prípade sťažovateľa o trestné stíhanie pre skutky nepolitickej povahy a argumentácia sťažovateľa o tom, že je jeho trestné stíhanie na Ukrajine politicky motivované, má aktuálne iba povahu nepodložených subjektívnych tvrdení. Ústavný súd sťažovateľa už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v bode 24 (o odmietnutí ústavnej sťažnosti smerujúcej proti druhostupňovému uzneseniu o vzatí do vydávacej väzby) upozornil na to, že dôsledné skúmanie a posúdenie potenciálnych okolností (napr. vojnový stav na Ukrajine, na ktorý sťažovateľ poukazuje a tvrdenia sťažovateľa o nedostatočných možnostiach ochrany jeho práv vo vedenom trestnom konaní na Ukrajine), ktoré môžu byť vyhodnotené ako neprekonateľné prekážky extradície je predmetom samotného extradičného konania, nie konania o vydávacej väzbe. Nad rámec poukazuje na judikatúru ESĽP, podľa ktorej aj keď prieskum v extradičnom konaní napokon preukáže, že rizika a námietky sú opodstatnené a bránia vydaniu osoby, takýto prípadný budúci výsledok nemôže sám osebe spätne ovplyvniť zákonnosť vydávacej väzby počas doby preskúmania extradičnej žiadosti (Khamroev a ďalší proti Ukrajine z 15. septembra 2016, č. 41651/10). Napokon v spomínanom predchádzajúcom rozhodnutí (o odmietnutí ústavnej sťažnosti smerujúcej proti druhostupňovému uzneseniu o vzatí do vydávacej väzby) sa vysporiadal ústavný súd aj s námietkami sťažovateľa o nesplnení podmienky účinného a platného zatýkacieho rozkazu, keď uviedol, že podľa odôvodnenia druhostupňového uznesenia o vzatí do vydávacej väzby boli všetky relevantné dokumenty dožadujúcou stranou zabezpečené, takisto sa vysporiadal s námietkami sťažovateľa o nedostatkoch vedeného trestného konania, keď ich vyhodnotil ako irelevantné (body 19, 20, 21, 22 a 23 označeného rozhodnutia ústavného súdu).

15. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa týkajúce sa otázky možnej náhrady jeho vydávacej väzby alternatívnymi opatreniami, ústavný súd uvádza, že rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Urtost 1/2015 z 8. septembra 2015 a sp. zn. 6 Urtost 2/2016 z 30. marca 2016, na ktoré sťažovateľ poukazuje a v zmysle ktorých bolo podľa sťažovateľa potrebné pri určení charakteru trestných činov, ktorých sa týka extradícia sťažovateľa, z hľadiska výšky trestnej sadzby zohľadňovať tie trestné sadzby, ktoré sú určené ukrajinským trestným zákonom, nie trestné sadzby určené na základe reciprocity slovenským Trestným zákonom, nie sú celkom zjavne na prípad sťažovateľa

priliehavé. Citované rozhodnutia najvyššieho súdu sa netýkajú situácie analogickej situácii sťažovateľa, u ktorého ide o rozhodovanie o vydávacej väzbe týkajúcej sa extradície pre účely trestného stíhania, keďže v daných prípadoch išlo o rozhodovanie o podmienечnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, kde táto trestná sankcia bola uložená uznaným rozsudkom cudzozemského súdu. Namietané uznesenie najvyššieho súdu v spojení s prvostupňovým uznesením krajského súdu ponúklo v uvedenej otázke sťažovateľovi primeranú a logickú odpoveď, že za výnimočné okolnosti vyžadované zákonnými ustanoveniami ako základný predpoklad na možnosť nahradenia väzby alternatívnymi opatreniami nemožno považovať štandardné životné okolnosti, na ktoré sa odvolával sťažovateľ. Takéto odôvodnenie hodnotil ako primerané a udržateľné z hľadiska rešpektovania sťažovateľom namietaných práv ústavný súd aj vo svojom spomínanom predchádzajúcom rozhodnutí v bode 25 (o ústavnej sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti druhostupňovému uzneseniu o vzatí do vydávacej väzby).

16. Namietané uznesenie najvyššieho súdu sa vzhľadom na predchádzajúce závery ústavnému súdu nejaví ako svojvoľné. Ústavný súd je toho názoru, že najvyšší súd v reakcii na obsah žiadosti sťažovateľa o prepustenie z vydávacej väzby na slobodu uviedol vo svojom rozhodnutí dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť zotrvania sťažovateľa vo vydávacej väzbe, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v dotknutom rozhodnutí prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o vydávacej väzbe.

17. Vychádzajúc z prezentovaných záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol.

18. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. augusta 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu